

Ján Adamus

Semeno je Božie slovo...

Koho z nás neuchváti pohľad na dozrievajúce lány obilia? Niekde je žatva v plnom prúde, inde sa iba začína, na niektorých miestach sa klasy iba naplňajú a dozrievajú, aby o niekoľko týždňov mohli poslúžiť človekovi a nasýtiť ho.

Aj Ježiša fascinovali dozrievajúce lány obilia, lebo človek bol vždy zžitý so zemou a nebolo tomu inak ani v Palestíne. A keď tak Ježiš videl klasy skláňajúce sa pod ťarchou zrelého obilia, spomenul si na svojich poslucháčov a rozdelil ich v podobenstve na rôzne druhy pôdy. Vedel totiž, že zrnó, ktoré sa vkladá do zeme je v poriadku, ale veľmi dôležitý rozdiel je v pôde.

Krajom cesty nazval tých, ktorí síce počujú Božie volanie, ale sú voči nemu ľahostajní a nepripravujú si svoje srdcia pre Božie slovo.

Skalnatou pôdou sú tí, ktorí berú život ako filmové predstavenie. Všetko je pre nich zaujímavé, príťažlivé, a teda aj Božie slovo, ktoré však v ich vnútri nezapustí korene. Týmto ľuďom chýba láska a vytrvalosť.

Ťrniu pripodobnil tých, ktorí síce dostali náboženskú výchovu a mali aj pevné mravné základy, ale pod vplyvom života sa začali prispôbovať okoliu, a tak ich mravné zásady postupne vyschli a udusili sa.

Úrodnou pôdou sú tí, ktorí pochopili, že predpokladom vzrastu Božieho slova je dobre pripravená pôda a snaha darovať seba iným. Títo ľudia chápu, že musia žiť v spojení s Kristom, odumierať tomuto svetu, a tak slúžiť Bohu aj blížnym.

Všimnime si však, že aj v úrodnej pôde sú rozdiely.

Stonásobnú úrodu priniesli tí, u ktorých je Boh jedinou skutočnou hodnotou, a ktorí celý svoj život vsadili na Božiu kartu.

Šesťdesiatnásobnú úrodu priniesli tí, ktorí museli ťažko bojovať a stále dozrievať. Sú to ľudia, ktorým niekedy hrozilo stroskotanie, ale jasná dôvera v Boha ich vždy zachránila. Tridsaťnásobnú úrodu priniesli tí, u

ktorých sa strieda úspech s prehrou. Vždy, keď im už-už dochádzal dych, dobrá vôľa a vedomie Božej blízkosti im prinieslo záchranu.

Do ktorého druhu pôdy sa zaradím ja? Dokážem sa pre Božie slovo iba nadchnúť, alebo ho dokážem aj žiť vo svojom každodennom živote? Často berme Ježišovo zrnó do rúk, zamýšľajme sa na ním a meditujme ho. Robím to? Venujem mu každý deň aspoň chvíľku?

Istý bohoslovec cestoval domov na letné prázdniny. V autobuse si k nemu prisadol mladý muž, vytiahol knižku a začal čítať. Bohoslovec sa ho spýtal čo číta a muž odpovedal, že Bibliu. Keď sa bohoslovec predstavil, spoločujúci mu vyrozprával svoj príbeh: Vyrastal v nábožensky ľahostajnej rodine. Potom sa oženil a problémy, ktoré v manželstve vznikli, začal riešiť alkoholom. Potom mu zomrela na rakovinu dcéra a keďže si s manželkou nemali čo povedať, uvažoval o rozvode. Raz v práci našiel kolegovu Bibliu. Otvoril ju, ale po niekoľkých vetách ju zasa s nezáujmom odložil. Po niekoľkých dňoch ju však znova zobral do rúk, začal nad ňou rozmýšľať a postupne menil svoj názor na život a svet. Najskôr prestal piť, obmedzil cigarety, k manželke a deťom začal byť pozorný a milý. V práci robil bez šomrania a ochotne. Zážrak, ktorý sa s ním stal, pripisuje Biblii, a preto keď má čas, vždy ju znova a znova berie do rúk. A napokon s úsmevom dodal: Hoci ma svokra nazvala náboženským fanatikom a bludárom, som šťastný, že Boh zo mňa urobil nového človeka.

Ježišovo slovo má z nás urobiť nových ľudí, ma nás premeniť na pôdu, ktorá priniesie bohatú úrodu. Možno nás napadne, prečo Rozsievateľ neupravil všetku pôdu tak, aby priniesla úrodu? Lenže tu ide o ľudské srdce a tým Ježiš nechce manipulovať, lebo každý človek má slobodu voľby.

Rozsievateľ rozsieva aj v tejto chvíli a je iba na nás, do akej pôdy v našom srdci padne jeho slovo.

Ty rozdvíjal si more svojou silou, roztrieskal hlavy drakom na vodách, porozbýjal si lebky Leviatana a púštnej zveri dal ju za pokrm. Zo zeme prameň vyviedol si, vysušil rieky, veky tečúce. Tvoj je deň, Tvoja je i noc, mesiac i slnce Ty si ustanovil. Ty vymedzil si zeme hranice, leto i zimu ustanovil si.

Ó Hospodine, spomeň si, že nepriateľ Ťa hanobil a čvarga bláznivá pohŕda Tvojím menom! Nevydaj dravcom dušu svojej hrdličky a navždy nezabudni na život svojich úbohých! Na našu úmluvu hľad', Pane, lebo vo všetkých zeme zákutiach násilie vyhriebalo si brlchy.

Nech porazený nevracia sa s hanbou! Nech Tvoje meno chvália bedári! dvihni sa, Bože, rozhodni môj spor, spomeň, že blázon celý deň Ťa hani. Nezabúdaj hlas svojich nepriateľov, hluk Tvojich odporcov, čo stále zaznieva.

O hluchote zdravých uší

Keď sa Galileo pokúšal vysvetliť svojim súčasníkom, že Aristotelova fyzika sa mylí, nikto mu neveril. Podľa Aristotela ťažšie telesá padajú na zem rýchlejšie ako tie ľahšie. Galilei to však odmietol. Rozhodol sa demonštrovať nesprávnosť Aristotelovho tvrdenia verejnou ukážkou. Vystúpil vrah na šikmú vežu v Pise a pred davom ľudí naraz zhodil zvrchu dve rôzne závažia – jedno desaťnásobne väčšie ako to druhé. Obe dopadli na zem súčasne. Napriek očividnému dôkazu sa našlo veľa pochybovačov, čo odmietli prijať, že malé veci padajú na zem rovnako rýchlo ako veľké.

„Hľadajú, a nevidia, počúvajú, a nepočujú, ani nechápu,“ hovorí Ježiš v evanjeliu. Inými slovami, ľudia často veria iba tomu, čo chcú. Čo im „nepasuje“ do schémy, to odmietnu, prepočujú alebo nevidia, aj keby mali pred sebou jasný dôkaz. Aké prekvapivé, že Ježiš tieto slová hovorí v kontexte podobnenstva, čiže obrazného vyjadrenia, ktoré by malo slúžiť na ľahšie pochopenie! Kristus však naznačuje, že ani vysvetlenie cez podobnenstvo ľuďom nepomôže: budú si opakovať „svoju pravdu“, hoci sa im predkladá pravý opak. A táto svojhlavosť v nás zostáva celé tisícročia.

V modernej dobe kozmonaut Dave Scott, člen tímu Apollo 15, overil Galileovu teóriu aj na Mesiaci: na internete je video, ako z jeho rúk rovnakou rýchlosťou padajú kladivo a pierko (na Zemi by rozdiel mohol spôsobiť odpor vzduchu). Napriek tomu, keď som sa spýtal birmovancov, či rýchlejšie padá kameň, alebo veľký kameň – čo myslíte, že mi povedali? Aj keď som vyliezol na rebrík a predviedol im to, niektorí to pokladali za trik: veď ťažší kameň musí letieť rýchlejšie!

Koľko zaužívaných presvedčení nám bráni prijať evanjelium? Koľko našich právd nás robí hluchými voči Božiemu slovu? Koľko trnia v nás mu bráni vyrásť? Ak si po prečítaní nedeľného podobnenstva myslíme, že slová o trní sa týkajú tých druhých ľudí, sme v burine až po krk. Sme presne tí, čo počúvajú, ale nepočujú. To evanjelium je o nás! Počujete? Teda, počúvate ešte vôbec?

V nedeľu večer zvyknem telefonovať domov. Nikdy nezabudnem, ako sa raz mama rozčúlila a uprostred rozhovoru mi povedala: „Prestaň si čítať maily a surfovať po internete, keď nám voláš: vôbec nás nepočúvaš!“ Mala pravdu. Namiesto rozhovoru som sa venoval desiatim veciam. Tak sa však nedá poriadne vnímať. Nerobíme presne to isté vo vzťahu k Božiemu slovu? Počúvame ho aspoň v kostole, alebo sme aj tam duchom inde? Nie je naše srdce plné kamenia vlastných myšlienok? Čo by sme mohli spraviť, aby sme to zmenili? Alebo sme už dávno vypli zvuk, veď príbeh bol v prvej časti kázne?

Martin Kramara

OZNAMY

- *V prípade mojej neprítomnosti, ma zastupuje vdp. Ján Jakúbek, kňaz z Báhoňa.*
- *Púť do Šaštína:
V pondelok 15. septembra, v roku Sedembolestnej Panny Márie, Vás pozývam na celonárodnú púť do Šaštína.
Predpokladaný odchod: ráno 07:30
Návrat: v popoludňajších hodinách
Zapisovať sa začneme v auguste.*

Milovať dnes

Ruský spisovateľ F. M. Dostojevskij v slávnom románe Bratia Karamazovci na otázku, čo je peklo, odpovedá slovami starca Zosimu: „Je to utrpenie spôsobené tým, že už nemožno milovať.“ Boh povolal človeka k životu, no nepovolal ho len k fyzickej existencii, pozval ho i k životu lásky. Človek má milovať Boha i svojich blížnych. V tom spočíva jeho veľkosť a dôstojnosť. Na to dostal aj „pozemský život a s ním časy a lehoty“. Mnohí ľudia však odmietli dar nesmiernej ceny, odmietli povolanie na lásku, nepochopili jej hodnotu. Možno povedať, že takto anticipujú svoje rozhodnutie znášať raz utrpenie spôsobené tým, že už nebudú môcť milovať. Kto nemiluje dnes, nebude môcť milovať ani vo večnosti. To bude jeho peklo.

Keď sa lepšie rozhliadneme okolo seba, zistíme, že mnohí z tých, ktorí majú v rukách moc, dávajú ju pocítiť svojim podriadeným. Chcú sa prezentovať ako tí, ktorí niečo znamenajú a dokážu si iných podrobiť. Za ideál sa považuje sila a úspech. Prepáčiť, odpustiť krivdu sa vníma takmer ako prejav slabosti. Ľudská logika sa však diametrálne líši od Božej logiky. Boh je všemohúci. Na rozdiel od človeka neprejavuje svoju moc tým, že by ničil, búral, podmaňoval si či trestal. Boh „prejavuje svoju všemohúcnosť tým, že sa zmilúva a odpúšťa“. Prejavom jeho moci je pokorná odpúšťajúca láska.

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 15. týždni cezročného obdobia - (A)

14.VII. pondelok

18:00 *Za Ľ. Štefana Kulifaja (nedožitého 100 rokov)*

15.VII. utorok

18:00 *Za Ľ. Antona a Annu Lopošových*

16.VII. streda

08:00 *Na úmysel*

17.VII. štvrtok

18:00 *Nebude*

18.VII. piatok

18:00 *Nebude*

19.VII. sobota

08:00 *Nebude*

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

20.VII. 16. nedeľa v cezročnom období

08:00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre Dominiku*

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10:00 *Na úmysel*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 *Posvätný ruženec, Litánie,*

Liturgický kalendár

14.VII. pondelok Sv. Kamil z Lellis, kňaz

15.VII. utorok Sv. Bonaventúra, biskup a učiteľ Cirkvi

16.VII. streda Panna Mária Karmelská

17.VII. štvrtok Sv. Andrej Svorad a Benedikt, pustovníci

18.VII. piatok Sv. Fridrich, biskup

19.VII. sobota Sv. Zlatica (Aurea), panna a mučenica

Ako si poradiť s neláskou svojich blížnych?

Od istého času žijem v prostredí, ktoré mi nežičí. Uvedomujem si, že táto situácia sa vytvárala dlhé mesiace a nie bez mojej viny. Teraz vznikla patová situácia: vzájomná zdvorilosť, predstieraná úctivosť, nijaký úprimný dialóg. Mám pocit, že vzniknutá nevraživosť je priveľká na to, aby bolo možné zmierniť ju len tak zo dna na deň. Každá zo strán sa obáva poníženia. Celú vec zhoršuje skutočnosť, že moje okolie - aspoň mám taký dojem - sa spojilo proti mne. Ako vyjsť z tejto situácie?

Hoci v otázke je už prvý pokus kritického hodnotenia vzniknutej situácie, predsa pýtajúci sa cíti i naďalej rozhorčenie voči okoliu a je možno až príliš podozrievavý vo vzťahu voči ľuďom. Keďže problémy sa hromadili mesiace, nie je možné ich vyriešiť odrazu. Vycúvanie z tohto patového postavenia môže trvať tiež rovnako dlho. Preto mám prvú radu - vyzbrojiť sa trezivosťou: najskôr oči seba, potom voči blížnym. Pri nadobúdaní trezivosti môže veľmi pomôcť rozlíšenie vlastnej viny a zodpovednosti. Čo konkrétne nás zranilo: aké správanie, postoje, slová, gestá? Netreba pritom brať svoje okolie ako celok - en bloc, ale ako spoločenstvo jednotlivých, konkrétnych ľudí. Tvrdenia typu: prostredie, v ktorom žijem, je voči mne nepriateľské, sú zovšeobecnenia, ktoré vo vzťahu k jednotlivým osobám môžu byť málo pravdivé a navyše nespravodlivé. Ľudia okolo nás sa môžu, pravdaže, utvrdzovať vo vzájomnej vôli, dohovoriť sa proti konkrétnej osobe, ale takéto situácie treba veľmi pozorne rozpoznávať a analyzovať. Nemožno sa opierať len o subjektívne dojmy.

Často nie je možné prekonať naraz nevôľu všetkých, s ktorými máme do činenia, a vytvoriť v jednom okamihu priaznivejšiu atmosféru. Lepšie je teda proces odpúšťania a zmierenia začať prekonávaním nevôle a neprajnosti konkrétnych osôb; možno začať tými, s ktorými sa dá najľahšie nadviazať kontakt.

Zdôraznime, že vyjsť druhému človeku v ústrety nie je nikdy ponížením, hoci nás to môže veľa stáť. Ak sa nedokážeme jasne a jednoznačne porozprávať a vysvetliť si veci, možno stačí len signalizovať žičlivosť, ochotu pomôcť, záujem. Ľudia všeobecne nie sú z kameňa a na také gestá odpovedajú tiež žičlivosťou a sympatiou.

Poznanie vlastnej viny a rozsahu zodpovednosti nám dovoľuje lepšie porozumieť sebe samému. V tomto lepšom porozumení sebe je potrebné oddeliť morálnu vinu od istých vlastností našej povahy, ktoré nám sťažujú dobré kontakty s druhými. Každý z nás môže posudzovať len svoju vinu. Nemôžeme však hodnotiť vinu našich blížnych. Máme ale právo poznať ich povahu, správanie, postoje. Poznanie ľudí veľmi uľahčuje vzájomné kontakty, dovoľuje nám prispôbiť naše správanie ich očakávaniam a túžbam.

Je dôležité, aby sme sa v medziľudských kontaktoch za každú cenu vyhýbali nátlaku na najslabšie miesta našich blížnych. Lebo z každého človeka, ak ho budeme zraňovať, dotýkať sa tzv. citlivých miest, môže vystúpiť „démon“. Dobré poznanie postojov a správania druhých nám umožňuje vyhnúť sa prípadnej netaktosti vo vzťahoch s

druhými. Ak na jednej strane možno v človeku vzbudiť „démona“, tak na druhej možno prebudiť v ňom aj „anjela“, apelujúc na jeho najsilnejšie a najlepšie stránky.

Prežitá krivda neraz deformuje náš pohľad na ľudí. Keď sa teda cítime zranení svojím blížnym, vtedy môžeme mať sklon zveličovať to, čo je v ňom negatívne, a prehladať to, čo je dobré. Preto aj znovuvybudovanie vzájomných vzťahov vyžaduje očistenie nášho pohľadu na našich blížnych. Dochádza k nemu vedomým úsilím o odpustenie a zmierenie.

Vnútorňý proces odpúšťania musí predstihovať všetky vonkajšie gestá usilujúce sa o vzájomnú zhodu. Kým nepocítíme, že v tejto patovej situácii dokážeme urobiť „dobrý a istý ťah“, lepšie je nepúšťať sa do nejakých nerozmyslených a chaotických krokov.

Vzniknutý problém a neschopnosť vyriešiť ho vyplývajú nepochybne z príliš veľkých vzájomných očakávaní. Keď sú ľudia sklamaní, ľahko sa dištancujú od seba. Žalmista pripomína: Neochráni kráľa vojsko početné ani obra jeho sila mohutná. Kôň nepomôže k víťazstvu, nezachráni, aj keď silou oplýva. Hľa, oko Pánovo bdie nad tými, čo sa ho boja, nad tými, čo v jeho milosrdenstvo dúfajú, aby ich zachránil pred smrťou a v čase hladu nakrmil. (Ž 33,16-19) Posledným východiskom z každej ťažkej situácie je dôvera v Božiu milosť. Len on môže uchrániť náš život od smrti a sýtiť nás, keď sme lačni. Aj vtedy, keď túžime po láske.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Viac o vnútornom živote

- 313 *„Keďže mi Pán pomáha svojou obvyklou štedrosťou, budem sa mu snažiť odpovedať tým, že budem zjemňovať svoje spôsoby,“ povedal si mi. K tomu nemám čo dodať.*
- 314 *V liste som ti napísal: „Opieram sa o teba. Uvidíš, čo urobíme...!“ Čo iné by sme robili, ako sa opreli o Neho?*
- 315 *Misionár. Snívaš, že sa staneš misionárom. Planieš ako svätý František Xaverský a chceš dobyť pre Krista celú ríšu. Japonsko, Čínu, Indiu, Rusko, chladné národy severnej Európy či Ameriku, Afriku, Austráliu? Podnecuj vo svojom srdci tento oheň, tento hlad po dušiach. No nezabúdaj, že viac si misionárom „v poslušnosti“. Geograficky vzdialený od týchto misijných oblastí, pracuješ „tu i tam“: necítiš, že ti tak ako Františkovi oťažieva ruka od únavy z toľkých krstov?*
- 316 *Hovoriš mi, že áno, že chceš. Dobre, ale chceš tak, ako lakomec túži po svojom zlate, ako matka miluje svoje dieťa, ako ctižiadostivý človek svoje pocty a ako úbohý zmyselník svoje rozkoše? Nie? Teda nechceš?*
- 317 *Koľko horlivosti vkladajú ľudia do svojich pozemských túžob! Snívajú o poctách, túžia po bohatstve, bažia po rozkošiach. Muži aj ženy, bohatí aj chudobní, starí, dospelí i mladí, ba aj deti: všetci rovnako. Keď ty aj ja vložíme rovnakú horlivosť do túžob našich duší, budeme mať živú a účinnú vieru a nebude prekážok, ktoré by sme v našej apoštolskej činnosti neprekonalí.*

Josemaría Escrivá „Cesta“

SMŔŤ FARNOSTI

Na mestských múroch a v miestnych novinách sa objavila zvláštna smútočná správa: „S hlbokým žiaľom vám oznamujeme, že farnosť svätej Eufrózie umrela. Pohreb nebohej bude v nedeľu o 11. hodine.“

V nedeľu, bol kostol svätej Eufrózie nabitý ako nikdy predtým. Nebolo miesta ani na státie. Pred oltárom bol katafalk s tmavou truhlou. Kňaz povedal len pár slov: „Nemyslím, že by naša farnosť mohla znova ožiť a vstať z mŕtvych, ale keď sme tu skoro všetci, chcel by som urobiť posledný pokus. Chcel by som, aby ste sa všetci poslednýkrát pozreli na nebohú. Choďte jeden za druhým, pozrite sa na mŕtvu a vychádzajte dverami sakristie. Potom sa každý, kto bude chcieť, môže vrátiť hlavným vchodom na svätú omšu.“ Kňaz otvoril rakvu. Všetci boli zvedaví, kto v nej leží, kto to vlastne umrel.

„Začali postupovať v rade smerom k truhle. Každý k nej pristúpil, pozrel sa do nej a odišiel z kostola. Vychádzal v tichosti, trochu zahanbený. ; Lebo všetci, čo chceli vidieť mŕtvu farnosť svätej Eufrózie a nazreli do truhly, zazreli v zrkadle na jej dne svoju vlastnú tvár.“

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Rok nad evanjeliom

Dám ho teda potrestať

„Pilát zvolal veľkňazov, predstavených a ľud...“ čítame v evanjeliu. „Nenašiel som na tomto človekovi nič z toho, čo na neho žalujete.“ Pilát tu hovorí ako čestný muž zákona. Prečo sa nedržel svojho slova? O krátku chvíľu úboho poprel sám seba, keď cúvol pod nátlakom a hrozbami: „Potrescem ho teda a prepustím.“ (Lk 23,13-14,16)

Ako mohol Pilát, predstavujúci rímsku spravodlivosť, vysloviť slovo o treste, keď bol Ježiš nevinný? Len čo pripustil túto prvú nespravodlivosť, všetko ostatné sa už spustilo ako lavína. Sám Pilát ako človek, ktorý stratil rovnováhu, rútil sa do priepasti.

Chladnokrvný politik by zo „štátnych záujmov“ možno hneď rozhodol a Ježiša odsúdil, aby mal pokoj od vplyvných Židov. Pilát váhal. Vedel o Ježišovej nevine a dobre si ju uvedomoval. A predsa začal robiť ústupky. Volil menšie zlo, aby sa vyhol väčšiemu. Začal krivdiť, aby zachránil, čo sa dá. Potom už len cúval, potvrdzoval nespravodlivosť za nespravodlivosťou. Nakoniec si umyje od všetkého ruky, akoby nebol za nič osobne zodpovedný.

Poznáme Piláta z evanjelia. No poznáme ho aj v sebe samých. Je z neho niečo v každom z nás. Každý z nás pod zámienu záchranu sa už dopustil v živote nejakého zla. Ak si volíme tento postoj, postupne strácame všetko, v prvom rade česť a svedomie. Ruky si môžeme umyť aj my. Ale svedomie očisťuje len Boh.

Pilátovo váhanie nielenže nezmenšilo zlo, ale ho ešte znásobilo. Ak by bol ustúpil hneď na začiatku, Ježiš by bol býval ukrižovaný. Bol by mu však ušetril mnoho krutostí od vojakov a luzy. Bol by ho ochránil pred bičovaním, pred korunovaním trní, bol by ho ušetril porovnania so zločincom Barabášom a ďalších potúp.

Pilát dal Ježiša zbičovať. Neuviedol dôvod, prečo to urobil. Kruto porušil česť svojej autority sudcu, ktorý má strážiť spravodlivosť a právo. O chvíľu stekala po Ježišovom tele krv. Bol terčom posmechu surovcov, ktorí ho šľahali a týrali. Podávali si ho z rúk do rúk, a on sa nemohol brániť. Kto sa už niekedy ocitol v rukách surového nepriateľa, ten vie, aký strašný je pocit bezbrannosti.

Za všetko toto zlo bol osobne zodpovedný Pilát. Horšie preňho, že to neurobil v návale hnevu. Bolo to vedomé dopustenie zločinu.

Dnes rovnako ako vtedy nejde len o Piláta. Ide o nás všetkých. Veď toto všetko sa dialo pre nás a pre našu spásu.

Barabáša...

„Na sviatky vladár prepúšťal zástupu jedného väzňa... Keď sa zhromaždili, Pilát im povedal: „Koho vám mám prepustiť: Barabáša, alebo Ježiša, ktorý sa volá Mesiáš? ...Oni zvolali: „Barabáša!“ (Mt 27,15,17,21)

Medzi ľuďmi vždy boli takí, čo sa nestarajú ani o pravdu, ani o spravodlivosť. Tlieskajú a až potom sa pýtajú, o čo vlastne ide. Ak ich je mnoho, menia sa na nebezpečný dav.

Vo Veľký piatok sa dal jeruzalemský ľud¹ zmanipulovať veľkňazom a staršími a zmenil sa na beztvárnu masu. Žiadal si zločinca Barabáša! Bolo to slepé rozhodnutie ľudu. Pravdu nemusí mať vždy väčšina. Nemusia ju mať ani tí, čo vedia hlasnejšie kričať a ráznejšie si presadzovať svoje. Pravda je na strane väčšiny len vtedy a tam, kde sa všetko buduje na rozvahe a svedomí, a nie na hlasitej propagande. O víťazstve pravdy nemusí vždy rozhodnúť hlasovanie. Množstvo hlasov môže rozhodnúť o kráľovnej krásy, no nemôže ustáliť právo a spravodlivosť. Krása je vec premenlivého vkusu. Spravodlivosť od vkusu nezávisí - spočíva na pravde. A pravdu nepozná každý. Nieкто ju hľadá, nieкто popiera, nieкто s ňou kupčí. Pravda zostáva pravdou napriek všetkým premenám sveta a vrtochom ľudí. Právo zostáva právom, aj keď ho nieкто neuznáva. Prvé hlasovanie v dejinách kresťanstva bolo nespravodlivé, ba hanebné.

Do väzenia sa môže dostať vinný rovnako ako nevinný. Z dejín i súčasnosti máme veľa takýchto príkladov. No sv. Ján hovorí: „Barabáš bol však zločinec.“ Pilát dal ľudu možnosť voľby. Bol presvedčený, že koná demokraticky. Hovorí sa, že ľud má zmysel pre pravdu a spravodlivosť. To platí v prípade, ak jednotlivci, ktorí ho predstavujú, konajú podľa svedomia. Ak však demagógovia strhnú ľud k masovej psychóze, stane sa davom a ten už nemyslí. Iný mu diktuje svoje myšlienky, spracúva jeho city a ženie ho k činom bez svedomia. No demokracia zbavená svedomia a zodpovedného myslenia prestáva byť demokraciou.

Aký nestály je ľud, aká vrtkavá je jeho vôľa! Pred niekoľkými dňami prevolával ľud Jeruzalema „Hosana“, a teraz bude volať „Ukrižuj ho!“ Pilát mu dal zľú možnosť výberu. Možno vôbec voliť medzi spravodlivosťou a krivdou? Pilát mal zistiť skutkovú podstatu, a nie licitovať otázku „Koho chcete?“ Riskoval nevinného, ktorého staval na roveň so zločincom.

Zlo zostáva zlom, aj keby ho páchal celý svet. Pravda je pravdou, aj keď sa všetci proti nej postaví. Pravda a spravodlivosť sú zakotvené hlboko v bytí, v poriadku života, vo svedomí človeka, v Bohu.

Nevieme o tom, že by sa v mase pred Pilátom boli ozvali nejakí Ježišovi priatelia. Jozef z Arimatey, Nikodém alebo Mária, Lazárova sestra, sa možno zaňho prihovárali priamo u Pilátovej ženy. Ale to hlavné sa odohrávalo v rozvášnenom dave - a tam nemali slovo ani apoštoli, ani iní Ježišovi priatelia. Ako je možné, že človek, ako bol Ježiš, zostal naraz taký osamotený? Kto pozná život, vie, že sa to stáva. Ježiš okúsil na sebe všetku našu úbohosť.

Ako ľahko sa dajú masy ovládnuť! Hodí sa im heslo, veta a z Barabáša je odrazu hrdina. „Chceme Barabáša!“ revú ako bez rozumu. Ľudská hlúposť nepozná hraníc. Neraz sme boli svedkami, ako sa kresťanské národy odvrátili od prastarých a posvätných kresťanských tradícií a chytili sa primitívnych teórií diktátorov.

Nepodlieham mase? Modlím sa za svoj národ, aby sa nestal beztvárnou masou? Modlím sa, aby srne si aj ako národ zachovali vždy dôstojnosť hodnú kresťanského národa?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku